

ima pa še to veselje, da kadar se njegova zadnja ura bliža, spomin naš enemu svojih ljubih v denarni veljavi zapustiti zamore.

Ni ga torej lepšega spominka kakor vdeleženje novega državnega zajéma.

Dr. H. C.

Ozir po svetu.

Potopisne čertice iz Petrograda.

(Dalje.)

Število stanovnikov v Petrogradu, čeravno se hitro in močno naraša, je še zmiraj premajhno, da bi življenje v njem sploh tako živo bilo, kakor se smé pričakovati od tako velicega stolnega mesta. Ako bi tudi vsih 500.000 ljudi, ki jih šteje Petrograd, z ženami in otroci neprenehoma po ulicah se vèdlo, bi vendar slednji za-se imel 400 čevljev prostora in še le na vsacih deset korakov bi popotni srečal popotnega. Zatega voljo se čudi vsak ptujec nad praznoto in dolgočastno tega sicer krasnega mesta. Na več velicah ulicah dostikrat celi dan nič drugega ne vidiš kakor samotni voziček derdrati, ki je enak samotnemu čolniku na velikem morju, ali pa memo veličanskih poslopij tam pa tam pešico ljudi šetati.

Stanovavci Petrograda so taka zmes različnih narodov, da enacega malo kje vidiš. Ni ga skor naroda na svetu, od kterega bi se ne vidilo tukaj manj ali več oséb. Koliko narodov je, ki so tū na domači zemlji in kterim je Petrograd njih poglavno mesto. Poglejmo le vojake: tū je eno kardêlo kavkaškega ljudstva, drugo tatarskega, tretje Finov, četrto Kozakov itd.; vse te ljudstva morajo v Petrograd pošiljati nekoliko izvoljencov, ki v zastavo zvestobe in vérne udanosti svojih bratov do rusovskega cara bivajo leto in dan v stolnem mestu. Tū vidiš Kozaka, ki z dolgo sulico jaha urnega konja, kakor da bi imel Francoze derviti, — tam zagledaš Čerkesa, ki v svoji bogati opravi in od nog do glave oborožen se vadi v vojaškem početju; — se oberneš na drugo stran, ti pride mogočni Krimec naprot, kteremu na obrazu vidiš, da ni pozabil svojih štep in svojega boga Allah-ta, — ali pa zagledaš rusovske vojake vsacega polka, ki v dolzih verstah marširajo po ulicah in v različni opravi, eni so pešci, drugi konjiki, eni grejo na stražo, drugi v kosarne, tretji hitijo h paradi. Vsacega polka jih mora nekoliko v Petrogradu biti.

Ravno tako različnost vidimo med tergovci in sploh v mestnem občenju. Tū ne pogrešaš nobenega evropskega in skor nobenega azijskega naroda, ne Španjca ne Laha, ne Nemca ne Francoza, ne Angleža ne Turka, ne Buharja v svilni obleki, ne Perzijana, ne Indijana, pa tudi ne šopatega Kitajca ali belozobatega Arabca.

Ogleduj prosto ljudstvo, in ravno tako mnogoterost bodeš zapazil. Tū koračijo tihi nemški kmetje med vpijočimi bradatimi Rusi, šibki Poljci med postavnimi Fini in Esti, Leti z Judi, ameriški mornarji, Kamčadali in Čeremisi, Muhamedanci, pagani in kristjani, belolični Kavkazani, črni zamorci in rumeni Mongoljci.

Kdor pa hoče pravo življenje po ulicah petrogradskih viditi, se mora podati na ulico, ki se imenuje „Nevskoj prospekt“. Ta prelepa ulica (ali kakor Rusi pravijo „oulica“) je 4 vérst dolga, seže od samostana Aleksander-Nevskega do palače Admiralteiskaje in pelje skozi stanišča ubozih noter do poslopij naj bogatejše gospôde sred mesta. Tū vidiš kar hočeš: revšino in bogastvo, capinstvo in krasoto. Na enem koncu te ulice stoji samostan in pokopališče: samota in smert. Za tem pridejo niske lesene kočje, živinske teržišča in žganjarije, kjer se razlegajo narodne pesmi rusovskih kmetov, ki popivajo močno „vodko“ kot trezno vodo, — predmestno in kmečko življenje. Če greš naprej, nahašaš zidane hiše po dvoje nadstropij, magacine in štacune

s staro robo, ki so jo premožniši mestnjani obnosili in na prodaj dali predmestnikom. Po stari rusovski šegi so vse hiše tukaj rumeno in rudeče pisane; možki vsi so dolgobradci v dolzih kaftanih (suknjah). Malo od tod vidiš že izvožčike (kočijske kočjaže), obríte brade, francoske škricce, in posamezne lepe hiše. Če se konec ulice okoli vogla oberneš, se ti že prikaže veličanska zlata igla na stolpu palače admiralteiskaje, ktera je, tako rekoč, vodnica popotnim po vsih poglavnih mestnih ulicah. Zdaj se že dvigajo poslopja po 3 ali 4 nadstropij visoke, in zmiraj večji nadpisi na hišah, noter do šivarja „Boutona“, ki ima na svoji hiši tako sila velik napis, da vsaka pismenka je vatal dolga. Zmiraj več kočij s čvetero vprego se sreča tū. Zdaj pridemo do Fontanke (tako se imenuje ena struga Neve, ob kteri stojé posebno lepe palače) in na Ančkini most — in tū se začne prav za prav stolno mesto. Zdaj smo kakor na drugem svetu: vse drugo življenje, vse drugo ljudstvo, kočij s čvetero vprego, da se človek komaj ogibljuje. Kar mesto le mičnega imeti zamore, se vidi od Ančkinega mosta do Admiralteiskaje. Pa tudi vsak petrogradski gizdelin vzame vsaki dan svojega prijatla pod pazdijo in ga pelje na to mesto, ki je naj bolj živo na severni strani, ki je sončna stran, kjer se sleherni naj raji spreha. V Genovi bi bila južna stran, kjer ondi vse po senci hrepení, kakor tū po soncu.

Ker je izmed petrogradskih stanovavcov 60.000 vojakov, je vsak deveti človek, ki ga srečamo na ulicah, vojak, kteri je dan na dan v vojaški opravi. Ni tedaj preveč, če rečemo, da polovica Petrogradčanov tiči v uniformah, ker zraven 60.000 vojakov je skor ravno toliko cesarskih in družih vradnikov, učencov in učencov, policajev, lakajev, strežajev itd., ki vsi nosijo uniforme. Vendar ni res, kar nekteri popotniki pravijo, da prosti frak in prosta suknja tū nič ne velja, ker velika množica, veliki in mali gizdelini, mnogo rusovske gospôde in večidel ptujcov nosijo frake in suknje.

(Dalje sledí.)

Nove slovenske bukve.

Oče naš. Povest za keršansko mladost in keršansko ljudstvo, iz nemškega (Dr. Anibas-a) poslovenil Fr. Malavašič; natisnil in založil J. R. Milic v Ljubljani.

Mična povest iz časa francoskih vojsk preteklega stoletja, polna lepih nauk za mladost in odraslene, se vije skozi 7 oddelkov, kterih vsaki ima za nadpiseno prošnjo iz „očenaša“. Gosp. Malavašič, ki je že marsiktere pobožne bukvice poslovenil, je tudi to povest v gladkem in vsakemu otroku lahko umevnem jeziku spisal, in gosp. Milic jo lično natisnil in z lepo podobičo ozaljšal. Je tedaj ta kojižica na vsako stran hvale vredna, in se posebno priporoča za šolske darila. Cena ji je mehko vezani 40 kr., v zalem vezku za prēmije po 50 krajc.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Maribora nam med drugim piše gosp. prof. D. Terstenjak sledeče, kar se vsim tistim naznaniti podvizamo, ki so nas že popraševali, kdaj pride spet kaj od gosp. Davorina v „Novice“. Takole piše: „Obljubil sem Vam prineskov za naše ljube „Novice“, pa nisem še bil mož beseda; al nisem jez tega kriv. Po dobrih prijateljih dobivam iz raznih knjigarin toliko knjig, pa vsako le za malo časa, da noč in dan moram prebirati in potrebne reči ekscerpirati in tako od 1. aprila nisem še nobenega članka pisati utegnil. Al — mož beseda Vam vendar bom, čeravno kasneje, ker mnogo mnogo važnega imam že nabranega. Pervega augusta odidem v Sisek, Osék in v Srém.